

neskers Selskab, og det var ikke udelukkende af Beskedenhed, at han sjælden blandede sig i Samtalen. Han havde lige saa ringe Sans for Maleri som for Poesi. Hans Fantasi fandt tilstrækkelig Næring i hans Studium. Indbildningskraften blev saa aldeles taget i Beslag af hans store Fremtidsværk, at der ikke blev noget tilovers for Kunsten.

Nogen uinteresseret Tilskuer var han alligevel ikke. Han havde i al Stilhed sin Morskab af disse kuriøse Mennesker, der kunde springe i Harnisk paa Grund af en Farvesammensætning og tale sig op i Ekstase i Anledning af fire rimede Linjer, som om Menneskehedens Velfærd ahang af deres rette Forstaaelse. Han nød en saadan Scene som et komisk Skuespil, og han maatte le ved sig selv, da han mærkede, hvorledes ogsaa Lisbeth var greben af Galskaben og — stolt, som hun i det hele var, af sit Legemes Betydning for Kunsten — vilde have sit Liv opfattet som en begejstret Hengivelse til det Skønnes Forherligelse.

Mellem alle disse Mennesker var der en, der viede Per en ganske særlig Deltagelse, en Mand, som heller ikke hørte hjemme i Kresen og i Almindelighed ikke engang var rigtig velset der. Det var en vis Ivan Salomon, en ung Jøde, Søn af en af Byens Rigmænd — en lille, vever Skabning, et brunøjet Egern, altid smilende, lutter Tjenstagtighed, saare lykkelig ved at færdes mellem saa mange berømte Kunstnere. Det var dette Menneskes ærgerrige Drøm engang at opdage og fremelske et Geni. Bestandig var han paa Jagt efter et skjult eller miskendt Talent, hvis Beskytter han kunde blive. I enhver, lidt iøjnefaldende ydre Særegenhed — et Par dybtliggende Øjne, en kraftig formet Pande eller bare et uklippet Haar — saa han straks Tegn paa sjældne Evner, og der fortaltes mange muntre Historier om de Skuffelser, han i saa Henseende havde lidt.

Nu havde han kastet sit Haab paa Per, der imidlertid følte sig højst besværet af hans Opmærksomheder. Selv hans Smiger var ham inderlig imod. Det virkede ubehageligt paa ham, naar Hr. Salomon — med ret uforblommede Hentydninger til hans hurtige Held overfor Lisbeth — smilende fortalte ham, at han var en udpræget Aladdintype, et Lykkebarn, paa hvis